

Skarżąca podnosi następnie, że sporna pomoc jest nieroz-
erwalnie związana z warunkami, które naruszają wynikającą z
prawa wspólnotowego zasadę swobody przedsiębiorczości, a
zatem — art. 43 WE.

Skarżąca podnosi także naruszenie art. 253 WE ze względu na
to, że Komisja nie uzasadniła wystarczająco zaskarżonej decyzji
w zakresie, w jakim:

- nie podniosła ona tej kwestii i nie zbadała sytuacji na
rynkach właściwych, a w szczególności — pozycji, jaką
zajmuje na nich przedsiębiorstwo będące beneficjentem
pomocy i jego konkurenci, oraz
- nie uwzględniła ona tego, że Austrian Airlines otrzymywała
wielokrotnie w przeszłości pomoc niezgodną z prawem
wspólnotowym.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja przekroczyła przysługu-
jący jej zakres swobodnego uznania.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2009 r. — Rusal Armenal przeciwko Radzie

(Sprawa T-512/09)

(2010/C 80/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Rusal Armenal ZAO (przedstawiciel:
B. Ewtimow, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE)
nr 925/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładającego
ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o osta-
tecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na
przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej pochodzą-
cych z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej w
zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącą;
- obciążenie Rady kosztami postępowania oraz kosztami
związanymi z postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca zwraca się o stwierdzenie nieważ-
ności rozporządzenia Rady (WE) nr 925/2009 z dnia 24
września 2009 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe
i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego na-
łożonego na przywóz niektórych rodzajów folii aluminiowej
pochodzących z Armenii, Brazylii i Chińskiej Republiki Ludowej

(zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) (Dz.U. L 262,
s. 1) w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącą.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi pięć wskazanych niżej
zarzutów naruszenia prawa, spośród których jeden oparty jest
na wypadkowej ekscypcji niezgodności z prawem.

W ramach pierwszego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja
oraz Rada naruszyły art. 2 ust. 1-6 rozporządzenia podstawo-
wego ⁽¹⁾ oraz art. 2 ust. 1 i 2 porozumienia o wdrożeniu art. VI
układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r.
(zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”) w ten
sposób, że w odniesieniu do skarżącą ustaliły wartość normalną
w oparciu o dane pochodzące z podobnego państwa trzeciego,
dokonując tym samym ustaleń dotyczących dumpingu, a także
kumulacji, szkody i związku przyczynowego w sprawie przy-
wozu z Armenii, które dotknięte były istotnym błędem.
Zdaniem skarżącą, Rada i Komisja powinny były ustalić w
odniesieniu do skarżącą wartość normalną na podstawie włas-
nych danych skarżącą dotyczących Armenii, a nie w oparciu o
art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

Skarżąca twierdzi następnie, że dla potrzeb merytorycznej
oceny pierwszego zarzutu Sąd powinien na podstawie art.
277 TFEU (dawny art. 241 WE) orzec na zasadzie wypadkowej,
że art. 2 ust. 7 rozporządzenia podstawowego nie ma
względem skarżącą zastosowania w zakresie, w jakim przepis
ten stanowił podstawę prawną dla zastosowania metodologii
opartej na odwołaniu się do danych dotyczących podobnego
państwa, która posłużyła do ustalenia w zaskarżonym rozpo-
rządzeniu wartości normalnej w odniesieniu do skarżącą.
Skarżąca podnosi wypadkową ekscypcję niezgodności z prawem,
ponieważ w jej przekonaniu jest ona uprawniona do odniesienia
korzyści z sądowej kontroli zastosowania względem niej art. 2
ust. 7 rozporządzenia podstawowego a także, iż jej interes
został naruszony wskutek ustaleń w przedmiocie wartości
normalnej dokonanych w zaskarżonym rozporządzeniu,
których podstawę prawną stanowi art. 2 ust. 7 rozporządzenia
podstawowego. Zdaniem skarżącą należy orzec, że ten ostatni
przepis nie może być stosowany, ponieważ jego zastosowanie
względem skarżącą narusza postanowienia art. 2 ust. 1 i 2
porozumienia antydumpingowego, które Unia Europejska
zamierzała wdrożyć jako zobowiązania wielostronne do prawa
unijnego i które stanowią część traktatów, na których Unia jest
oparta i wiążą one Radę oraz Komisję zgodnie z utrwalonym
orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości.

W ramach drugiego zarzutu skarżąca twierdzi, że nawet gdyby
przyjąć, że instytucje nie naruszyły przepisów art. 2 ust. 1-6
rozporządzenia podstawowego ani postanowień porozumienia
antydumpingowego, naruszyły one jednak art. 2 ust. 7 lit. c)
rozporządzenia podstawowego, a także niesłusznie odmówiły
zastosowania względem skarżącą traktowania zgodnego z zasa-
dami gospodarki rynkowej, jak również popełniły szereg oczy-
wistych błędów w ocenie stanu faktycznego dokonanej dla
potrzeb zastosowania art. 2 ust. 7 lit. c).

W ramach trzeciego zarzutu skarżąca twierdzi, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz popełniły oczywisty błąd w ocenie poprzez brak wyłączenia Armenii z rzekomego przywozu dumpingowego oraz, w tym kontekście, nieuwzględnienie zasadniczych zmian w działalności produkcyjnej Armenii w latach 2004-2006 oraz problemów jakościowych odnośnych produktów armeńskich w okresie ponownego uruchomienia oraz ponownego dostosowania działań produkcyjnych w roku 2007, gdy trwało dochodzenie.

W ramach czwartego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja przy dokonywaniu oceny oraz sporządzaniu uzasadnienia odrzucenia oferty cenowej złożonej przez skarżącą przy równoczesnym przyjęciu — w podobnych okolicznościach — oferty cenowej złożonej przez brazylijskiego producenta będącego eksporterem naruszyła podstawową zasadę prawną nakazującą równe traktowanie i zakazującą dyskryminacji, jak również popełniła oczywiste błędy w ocenie.

W ramach piątego zarzutu skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła podstawową zasadę prawa Unii Europejskiej, jaką jest zasada dobrych rządów, tym samym naruszając istotny wymóg proceduralny poprzez publiczne i bezpośrednie wskazanie skarżącej, wskazanie spornego dochodzenia antydumpingowego, gdy było ono w toku oraz wywieranie wpływu na instytucje odpowiedzialne za dochodzenie antydumpingowe w celu skłonienia ich do nałożenia ceł antydumpingowych na skarżącą.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996 L 56, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 grudnia 2009 r. — Ecoceane przeciwko EMSA

(Sprawa T-518/09)

(2010/C 80/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ecoceane (Paryż, Francja) (przedstawiciel: S. Spalter, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA)

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi wniesionej przez Ecoceane za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji EMSA z dnia 28 października 2009 r. odrzucającej ofertę złożoną przez Ecoceane;

— stwierdzenie nieważności decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia (2009/S 42-060271) oraz złożonego w jej imieniu podpisu;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — odszkodowania w kwocie 224 744 EUR;

— zasądzenie od EMSA na rzecz Ecoceane — skarżącej — kwoty 25 000 EUR tytułem kosztów i wydatków poniesionych w związku ze skargą;

— obciążenie EMSA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 28 października 2009 r., którą po zakończeniu postępowania przetargowego w przedmiocie udzielenia zamówienia publicznego na świadczenie usług w zakresie interwencji statków zapewniających wsparcie przy zwalczaniu zanieczyszczenia węglowodorami, EMSA odrzuciła jej ofertę, a także decyzji EMSA o udzieleniu zamówienia wyłonionemu w przetargu oferentowi oraz złożonego w imieniu EMSA podpisu. Skarżąca wnosi także o naprawienie szkód wyrządzonych w wyniku wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

Po pierwsze twierdzi ona, że odmawiając przekazania żądanych przez skarżącą informacji, a mianowicie protokołu oceny ofert zawierającego informacje dotyczące przebiegu procedury, przyczyn odrzucenia jej oferty, oceny ofert przy zastosowaniu stóp procentowych wynikających ze specyfikacji istotnych warunków zamówienia, a także informacji na temat charakterystyki i zalet oferty złożonej przez wyłonionego w tym przetargu oferenta EMSA naruszyła art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE (¹) oraz art. 149 ust. 3 rozporządzenia nr 2342/2002/WE (²), jako że nie przedstawiła zgodnego z tymi przepisami uzasadnienia decyzji o odrzuceniu oferty.

Po drugie skarżąca utrzymuje, iż dodatkowe kryteria analizy i oceny ofert określone przez EMSA w specyfikacji istotnych warunków zamówienia nie były obiektywne ani uzasadnione w kontekście przedmiotu przetargu. Dobór dodatkowych kryteriów odpowiadał zatem z góry określonej technologii, przez co nie umożliwił zapewnienia równego dostępu oferentom postępującym w sposób innowacyjny i stanowił naruszenie wspólnotowych zasad równego traktowania, niedyskryminacji i przejrzystości, przewidzianych w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego nr 1605/2002/WE.